

Какъ камилата сдобила гърбица.

(Приказка отъ Киплинга).

Отдавна, много отдавна, когато животнитѣ току-що почнали да вършатъ работа на човѣка, въ една грамадна степь*) живѣла камилата. Живѣла тя тамъ, защото не искала да работи. Хранѣла се съ *тама-рискови* и млѣчокови стрѣкчета и храстикови бодили и нищо не работѣла. А когато нѣкой заприказвалъ съ нея, тя отговаряла „фрбъ!“ — само „фрбъ“ и нищо повече.

Еднажъ, тъкмо въ понеделникъ, дошълъ при нея коньтъ, на гърба му имало сѣдло, а въ устата му — юзда. Той казалъ: — Камило, камило, ела съ мене да поработишъ заедно съ другаритѣ.

— Фрбъ! — прухнала камилата. Коньтъ си отишълъ и казалъ на човѣка.

Наскоро при нея дошло кучето. Въ устата си носѣло тояга. То казало: — Камило, камило, ела съ мене да поносишъ товаръ и ни помогнешъ въ работата.

— Фрбъ! — прухнала камилата. Кучето си отишло и разказало всичко на човѣка.

Вечеръта човѣкътъ повикалъ коньтъ, кучето и вола и имъ казалъ: „И трима ви съжалявамъ, но тази проклета камила само прухти и не иска да работи. Оставямъ я каквото ще да прави, а вие ще работите повече, за да я отмѣните,

Тѣзи думи огорчили тримата прилежни другари и тогава тѣ се събрали нѣгдѣ край пустинята да се съвѣтватъ какво да правятъ. Дошла тамъ и камилата и като яла млѣчокъ, надсмивала имъ се. Послѣ казала „фрбъ“ и си заминала.

Наскоро дошълъ началникътъ на степята, на име Джинъ, въ цѣлъ облакъ прахъ (всички Джини пѣ-

*) Степь е голѣма трѣвиста равнина.